

ZGODNJA DANIČA. KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celih polih, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 24. vinotoka 1890.

List 43.

Smert in pogreb sv. Marte.

(K. nec.)

5.) V soboto napravili so ji v njeni lastni cerkvi, katero so bili škofje posvetili, odličen grob. V nedeljo, 31. julija, pa so bili okoli tretje ure (devete ure) vsi zbrani, da bi sv. truplo na vreden način pokopali. Isto uro je v Perigueuse-u sv. škof Frontin, kateri je čakal na ljudstvo, da bi opravil sv. mašo, zaspal na svojem stolu. Tu se mu je prikazal Kristus in dejal: „Pridi, moj sin, in spolni svojo obljubo, ter bodi navzoč pri pogrebu moje služabnice Marte.“ Izrekel in takoj sta se prikazala v cerkvi taraskonski, knjige v rokah deržeč. Kristus je stal pri glavi, Frontin pri nogah sv. Marte; onadva sta sama položila truplo v grob. Vsi navzoči so bili tega priče. Ko sta jo položila v grob, šla sta oba iz cerkve. Jeden duhovnikov jima je sledil in vprašal onega, kateri se mu je zdel Kristus, kdó da je, in odkod je prišel? Gospod mu ni ničesar odgovoril, temuč mu je dal knjigo, katero je v roki deržal. Na posameznih listih se je bralo sledeče: „Marta, prijateljica Kristusova, bo živela v večnem spominu; treba se ji ni bati slabega glasú.“ Druzega ni bilo v knjigi zapisanega.

Med tem je zbudil v Perigueuse-u jeden levitov spečega škofa, češ, da ljudstvo že težko čaka, ker bodé že skoro konec ure, ki je določena za presveto daritev. Škof pa odverne: „Pomirite se in ne bodite nepoterpežljivi, ako ste nekaj časa čakali. Bil sem [ali s telesom, ali izven telesa, ne vém (2. Korint. 12. 2), Bog vé], ravno premaknjen v Taraskon in sem ondi z Gospodom Odrešenikom vred položil njeno presveto, sedaj umerlo služabnico Marto v grob,

kakor sem ji to v njenem življenji obljubil. Pošljite kogá tjekaj, da mi prinese škofovski perstan in rokovice, katere sem dal v roke zakristanu, ko sem položil rakev v grob in ste me sedaj tako naglo poklicali.“ Stermé in čudež se je ljudstvo to zaslišalo in zdajci poslalo sele v Taraskon. Taraskončani so pisali ljudstvu v Perigueuse, kedaj da je bil dan in ura pogreba, kar le-ti niso vedeli, in pa da je častivredna oseba njihovega škofa, katerega so dobro poznali, pokopala Marto. Tudi o knjigi in njeni vsebini so poslali naznanilo, če bi bilo morebiti to neznano ostalo škofu. Razum tega so poslali nazaj tudi perstan, katerega je bil izročil Frontin zakristanu, in pa jedno rokovico: drugo pa so si prideržali v spomin na tolik čudež.“ Tako Rhabanus Maurus.

Navzočnost Kristusovo pri pogrebu sv. Marte poterjuje tudi liturgija provençalskih škofij, zlasti v Aise-u, kjer je rečeno:

„Corpus tuum Tarascone sepelivit cum Frontino Christus manu propria — t. j.: „Tvoje truplo je v Taraskonu lastnoročno pokopal Kristus s Frontinom vred.“

Slično imajo tudi liturgije škofij Arles, Marseille, Lyon, Orleans, Auch, Tours, Pariz, Köln, Konstanz, i. t. d. Ravno tako tudi liturgija dominikancev in več družih redov. To sodelovanje Kristusovo je postalo tudi predmet več slikarskih děl. Gotovo je, da se je prikazal Kristus več mučenikom, da jih je spodbujal k stanovitnosti. Tako sv. Pavlu, kakor pravi: „Naposled se mi je prikazal.“ Kar se tiče navzočnosti sv. Frontina, pripoveduje slično sv. Gregorij Turonski (Tours), da je bil sv. Ambrož, po čudovitem trenutnem premestnji (bilokaciji), navzočen pr,

smerti sv. Martina. Sv. Frontin je zaspal pred mašo, pred vsem ljudstvom. Sv. Ambrož je v sličnih okoliščinah zaspal. Od začetka se niso upali ga buditi, konečno so pa to vendar-le storili. Ko se sv. Ambrož zbudi, mu povedó, da je ura za presv. daritev že minula. Sv. Ambrož naznani sedaj, da čudovito premeščen je bil navzočen pri pogrebu sv. Martina. Milanski prebivalci so zapisali dan in uro tega dogodka ter poslali sele v Tours, da bi se prepričali o resničnosti Ambroževe izpovedi. In bila je resnična. Sv. Gregor je živel skoro ob istem času, kakor sv. Ambrož in sv. Martin. Tedaj je moral biti dobro podučen o okoliščinah sv. Martina, ki je bil njegov prednik na škofovskem sedežu. Razun tega se je v milanski škofiji obhajal spomin na ta čudež z javnim cerkvenim obredom. In na oltarju bazilike sv. Ambroža nahajala se je slika tega dogodka v mozaiku že pred več kot tisoč leti. Že pred Rhabanom hranila se je v Taraskonu rokavica v pozlačenem svetinjaku, in to do francoske revolucije. Sv. Alfons Liguorij se je 21. septembra 1874 po maši vsedel v naslonjač in ostal je tako celi dan, ne da bi govoril ali se kaj premaknil. Ko je 22. septembra zjutraj ob 7ih zopet prišel k zavednosti, in videl, da se vse čudi, je dejal: „Vi ne veste, da sem bil pri papežu, ki je ravnokar umerl.“ Klemen XIV je umerl ravno ob zaznamovanem času, in sv. Alfons je imel morebiti milost od Boga, pomiriti one, ki so se bali za Klemenovo dušo, ker je bil odpravil jezuitovski red, i. t. d.

Bilokacija se dá razložiti iz dogme, da je duša formalni princip telesa. Pa tudi vednost jo podpira na naraven način, ker govori moderna fizijologija tako le o „psihični dvojnatni naravi“: „Fluidum življenja (princip življenja) navdaja vsak živeči del našega telesa, vsak organ, in spravlja vse organske sisteme v medsebojno zvezo. Pri tem se kaže tanjši fluid samostojen, nasproti mnogo priprostejši materiji.“ Görres govori v svoji „Mistiki“ (VI. zv.) o dvojnatni naravi telesnega v čutničnem zistemu in v kervnem toku, in hoče vporabiti sliko solnca za bilokacijo. Le-tó povzroči pri svetnikih, se-vé da. sv. Duh. Majhen pritaér o tem je pa tudi to, da človek, kateremu odrežejo ud, ki ga je bolel, še vedno čuti bolečino ondi, dasiravno se mu je odvzel telesni del dotičnega uda. (Märk. Kbl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

V Radleku, Bloške fare, kakor piše „Slovenec“, je 11. t. m., soboto-večer okoli 8ih bil hud ogenj, ki

je skoraj vso vas upepelil: v par urah je zgorelo šesterim gospodarjem 15 poslopij in vse imetje. Za gašenje ni bilo kapljice vode, katero morajo zarad suše od daleč dovaževati. Ljudje so vsi poterti, v obupnosti. Radlek je že takó izmed naj ubožniših vasí, nevgodna lega, slaba zemlja! Zdaj so ljudje še ob živež, obleko, orodje, živina ob kermo! Pokončano je tudi sadno drevje. — Tudi cerkev je dan po sv. Jerneju razdjala vihar, ki je bila slaba, zdaj pa je uščena; pobral je vihar z zvonika vso streho; morala se bo cerkev staviti vsa nova. Toraj čast. gosp. župnik Janez Kaplenek Boga in usmiljena serca kliče na pomoč za plakajoče pogorelce in za porušeno cerkev sv. Janeza Kerstnika.

Z Boh Bistrice (Velik požar.) Na Boh. Bistrici pogorela je 7.10. vsa tovarna. Pri veliki množici ljudi, ki so dobro ognja vajeni in z dobrimi pripravami prevideni, vendar niso mogli nič oteti. Bog, ko je svet stvaril, je rekel: 6 dni delaj in 7. dan počivaj: ta je moj dan! ravno tisti Bog zapoveduje sedaj; pa žali, da 7. dan mógló se je večkrat delati, in tudi sv. Florijan ni bil dosti praznovan, akoravno je mogočen branitelj zoper ogenj.

Pogorela je bila fužina, plavž, livarna, ključarija, mizarstvo in žaga — vse to je do čistega pogorelo. Čudno je bilo, da pri toliki množini ljudi se ni moglo nič oteti. Samo toliko so ubranili, da se ogenj ni polastil še gradú in družih poslopij, ki so bile tam. Pa za to se imamo Bogu zahvaliti, da je bila tako mirna noč. Velika škoda se je zgodila, djal bi, vsim Bohinjcem in še drugim odzunaj, ker so ljudje imeli zaslužek s tem, da so dovaževali in odvaževali oglje, derva, pa druge reči. Tudi delavcem je krivica in so žalostni, ker morajo zapustiti svoj ljubi domači kraj in se preseliti na Savo, kdor hoče še službo imeti. Tukaj pa se bo vse kar zapustilo in nič več delalo.

Z Dolenjskega. (O verski šoli.) Ni dolgo tega, ko sem mógel iti v važnih zadevah v Ljubljano! Ko vse odpravim, grem na kolodvor; prišel sem precej prezgodaj, zato sem moral dolgo čakati vlaka. Kdo ne vé, da je tako čakanje vselej sitno. Ko sem ter tje korakam, so se mi vzbudile razne misli v glavi. Med drugimi naj tukaj zapišem le eno. Svoje čakanje začnem primerjati žalostnemu čakanju katoličanov na versko šolo! Tudi katoličanje pričakujejo željno tistega voza z Dunaja, ki bo pripeljal postave za versko šolo. Kdo vé, kdaj se bo to zgodilo? Morebiti je še tista ruda v zemlji, iz ktere bodo železo napravili za oni voz! Storilo se je mnogo za versko šolo. To tajiti se ne dá.

Z veseljem so podpisovali katoličanje prošnje za versko šolo. Izjava prevzvišenih gg. škofov se kot lepa zvezda sveti! Kaj moramo verni katoličani še storiti? Pred vsem nam je treba molitve. Saj je ljubi Jezus sam zaterdil: Karkoli bote prosili Očeta v mojem imenu, vam bo gotovo dal. Naša molitev bodi pa resnična in vdana v božjo voljo! Morebiti se je v tem oziru premalo zgodilo!

Radi zabavljamo čez liberalce, namesto da bi molili zanje! Le premnogokrat sami pomagamo liberalcem na verhunec; ko nas potem začnejo bičati, pa zabavljamo. Ali je to prava pot? Drugi pripomoček bi bila zvesta vdanost do sv. Očeta papeža

in do svojih prevzv. prečast. škofov. Saj so ti voditelji naši, teh se moramo okleniti ne le mlačno, ampak z vso priserčnostjo, te moramo podpirati z vsemi močmi. Tudi v tem se morebiti premalo stori. Da ne rečem, še celo nasprotuje se! Ne bodimo vendar malomarni, tako tesnoserčni! Povsod pokažimo, da smo zvesto vdani prevzv. škofom; povsod se pokažimo kakor prave katoličane, katerih nobena reč ne ostraši, ako gre za katoliško stvar. Pokažimo, da smo pripravljeni žertvovati vse za katoliško stvar!

Pa Bogu bodi potoženo, da se potegujemo morebiti za vse drugo bolj, kot za katoliško stvar, za vse drugo se trudimo bolj goreče kot za katoliško stvar! Kako vpitje po časopisih in drugod: narodnost je v nevarnosti! V katoliških rečeh smo pa malomarni! Prav je narodnost povdarjati in zahtevati pravice, pred vsem je pa treba: braniti versko stališče.

Pervi je Bog, potem bližnji. Saj je Bog dal zapoved: Ljubi Boga čez vse, potem še le bližnjega! Pa tako se greš in — blagra božjega ni. Ako bi se bilo toliko storilo za katoliško reč, kolikor se dela, za druge reči, imeli bi že gotovo versko šolo, ali pa je nam prostomišljaki ne bili uzeli. Se vé da, če se kdo trudi za katoliško stvar, to ne nese dobička, saj na tem svetu ne. Če se pa kdo za posvetno poteguje, se za narodnost potí, utegne potem že koj priti kaka čast, ali kaj družega. Tako se le pritika vedno sebičnost; pogreša se pa prava darežljivost.

Kaj pa prinese sebičnost?

Nekdo je primerjal sebičnost vozu kralja Faraona, ki pelje v pogubo ne samo samega sebičneža ampak mnogo družih. Z izgledi mnogi poterjuje to!

Novo pokopališče blagoslovljeno v Gorjah 18. avgusta. v Gradu 31. avgusta. (Konec.)

Glej nanj, in poslušaj njegov glas!
(2. Moz. 23, 21.)

Kakor v sv. evangeljih beremo, so govorniki in pouku našega Odrešenika J. K. priložnost dajale ali reči, ktere so se njemu na vid stavile; ali pa prigodbe, ktere so se zgodile, ali so se v kratkem zgoditi imele. Tako, ko je Kristus videl človeka, da seme seje, je pričel govoriti o duhovni žetvi; — ko je 5 tisuč ljudi v puščavi s peterimi kruhi čudovito nasitil in so ga ljudje drugi dan iskali, ker so zopet želeli od njega telesno nasiteni biti, jim je govoril o kruhu nebeškem, kateri je On sam, njegovo meso in njegova kri, katero jim bo dal, da bodo imeli življenje, tukaj življenje milosti, v večnosti pa življenje zveličanja! — Ko se je v Jeruzalemu obhajal praznik šotorov, pri katerem prazniku so duhovni skozi 8 dni vodo iz studenca Siloe zajemali in jo potem med petjem po oltarji izlivali, je ta šega Kristusu dala priložnost, da je ljudem klical: Ako kterege žeja, naj pride k meni in naj pije; s temi besedami je hotel reči: ako kdo želi nebeško resnico, pravičnost in zvezo z Bogom, naj pride k meni, ki sem studenec žive vode, vse milosti in svetosti, in naj od mene prejme nebeško resnico in pravičnost, s tem, da v mene veruje! — Ko je Kristus malo časa pred smertjo na oljski gori, ktera je bila polna smokvenih drevč, prerokoval o razdejanji Jeruzalemskega mesta in o koncu sveta, je povzél priliko od figovega (smokvenega) drevesa. — Pri zadnji večerji mu je kelih na mizi, v katerem je malo poprej vino v svojo

kri spremenil, dal priložnost, da je povedal lepo priliko o vinski terti in mladikah.

Predragi poslušavci! Danes obhaja kat. Cerkev praznik ss. angeljev varhov, in navadno ta dan duhovni govoré o angeljih varhih; toda, ker bo danes, kakor veste, blagoslovljeno vaše novo in v resnici lepo pokopališče, hočem po Kristusovem zgledu danes govoriti o pokopališči. Cerkveni stolpi, iz katerih zvonovi verne k božji službi kličejo, cerkve, kapelice in znamenja na hribih in visocih gorah verne opominjajo in jim kličejo: vzdigovati svoje misli, želje in serca na kviško, k Bogu v nebesa, in iskati tega, kar je v nebesih.

Tudi pokopališče govori in kliče, kakor je Bog po današnjem listu izraelskemu ljudstvu rekel: Glej nanj (na angelja) in poslušaj njegov glas — tako moramo te besede obrniti na pokopališče: glej nanj in poslušaj njegov glas — kaj govori pokopališče, kaj kliče človeku?

1. Da na svetu je vse minljivo, da vse prejde,

2. Da naša prava domovina ni tukaj na zemlji!

Nobena resnica ni tako znana človeku in od nobene resnice nima človek tako vidnega prepričanja, kakor od te, da na svetu vse mine, vse prejde. Te resnice vedno ljudi spominja pokopališče, na katerem umerli počivajo. Pokopališče spominja človeka smerti, da bo moral unreti; smert pa človeka vedno prepričuje, da na svetu je vse minljivo, da vse prejde; kajti za človeka, ko umerje, je svet z vsim, kar je v njem, minil, je prešel!

To nas uči zgodovina. Bila so mogočna in velika kraljestva Asircev, Perzijanov, Gerkov in Rimljanov — vsa so prešla — prešli so njihovi mogočni kralji, pobrala jih je smert, in ostalo je le njihovo ime! — Mogočno je bilo judovsko ljudstvo; živeli so ondod modri sodniki, kralji mogočni, sveti preroki in hrabri vitezi — prešlo je judovsko ljudstvo — in le majhno število Judov živi raztreseno po svetu. — „Bog spremeni čase, pravi prerok Daniel (2, 21.), podere kraljestva in druga napravi! Kje so tista velika mesta, ktera so zidali Asirci, Perzijani, Judje, Gerki in Rimljani? prešla so, prebivalce njihove pa zemlja zakriva. — Kje so vsi tisti mogočni kralji, vitezi in modrijani, ktere so ljudje častili in hvalili? — Kje so vsi bogotini, ki so na časne reči, na blago in sladnost tega sveta svoja serca navezovali? — ni jih več, vsi so prešli in smert je tudi nje, kakor vse druge ljudi, trohljivosti podvergla.“ — Vsi ljudje prejdejo, pravi David (psl. 57.) kakor voda, ktera izteče. — Živeli so ljudje, kakor nam pové sv. pismo; 5, 6, 7, 8 in 9 sto lét — kje so zdaj? vsi so pomerli, vsi so prešli! En rod prejde, pravi modri v stari zavezi (Pridg. 1, 4.) in pride drugi, da bi tudi ta prešel!

Minljivost vsega na svetu vas tudi vaša lastna skušnja uči. Dan prejde, in pride noč, noč mine in pride dan; pride ura in zopet prejde; pride pomlad in prejde; pride poletje in prejde; pride jesen in prejde; pride zima in prejde. Predragi! Kje so tisti, ki so nekdanj imeli vaše hiše in poslopja? — umerli so, prešli so; kje so vaši prijatelji, s kterimi ste se večkrat veselili? prešli so, zakriva jih zemlja! — Kje so vaši stariši in dobrotniki — tudi ti so prešli. Tako bo smert tudi po nas prišla, tudi mi bomo

prešli, svet z vsemi svojimi dobrotami in veselicami bo tudi za nas prešel, minil!

Preljubi pošlušavci! Če tukaj na svetu vse mine, vse prejde; če mora človek, kadar umerje, vse popustiti, kaj sledi iz tega? To, da tukaj na svetu ni naša prava domovina, da tukaj na svetu smo le tujei in popotniki. To je spoznal sv. očak Abraham, ki je po nauku sv. Pavla duhovni oče vsih kristjanov, ko je rekel: tujec sem in popotnik pri vas. — In ko je egiptovski kralj Faraon vprašal sv. očaka Jakoba: koliko je star, je rekel: dni mojega potovanja je 130 lét. Enako je tudi kralj David rekel (psl: 39 13.): popotnik sem pred teboj, o Gospod, in tujec, kakor vsi naši očaki! To učé tudi sv. aposteljni. Sv. Peter piše vernim (I. Pet. 2, 11.): Preljubi, prosim vas, kakor tujce in popotnike, da se zderžite mesenih želj, ktere se vojskujejo zoper dušo (in dušno življenje uničijo, če jih ne premagate). In sv. Pavel piše Korinčanom (II. Kor. 5, 6.): Dokler smo v telesu, popotovamo (ločeni) od Gospoda (J. K.). In v listu do Hebrejcev (11, 13) piše: „Spoznali so vsi ss. očaki, da so tujei in gostje na zemlji.“ — Zatoraj si tudi očaki v stari zavezi niso mest zidali, ampak so potovali od enega kraja do drugega in so prebivali v šotorih in so s tem pokazali, da so tujei in popotniki na zemlji!

Če smo tedaj tujei in popotniki, kje pa je naša domovina? To uči sv. Pavel, ko pravi (Filip. 3, 20): „Naše prebivanje je v nebesih, od koder Zveličarja čakamo, Gospoda našega Jezusa Kristusa. Domovina naša so tedaj nebesa. Mi smo pri sv. kerstu postali otroci Božji in zatoraj, kakor sv. Pavel (Rim. 8, 15) uči, Boga kličemo in imenujemo Očeta; ker pa Bog, naš Oče, v nebesih prebiva, iz tega sledi, da naša prava domovina so nebesa, da mi kristjani pravo domovino le v nebesih imamo; kajti kot otroci Božji smo po nauku sv. Pavla (Efež. 2, 19) postali mestnjani nebeški! — Mi kot kristjani smo po nauku sv. Pavla udje skrivnostnega telesa Kristusovega, kteremu glava je Kristus; Kristus pa je v nebesih, sedeč na desnici Božji, toraj je tudi naša prava domovina tam, kjer Kristus, naša glava, prebiva v nebesih!

Če smo kristjani tukaj na zemlji le tujei in popotniki, če je naša prava domovina v nebesih, potem ne smemo serca navezovati na časne zemeljske reči, na blago, čast, veselja, sladnosti in dobrote tega sveta, ne smemo ljubiti, kakor Jezus pravi: ne sveta, ne tega, kar je v njem: kajti vse, kar je na svetu je poželenje mesa (huda poželjivost), in poželenje oči (lakomnost) in napuh življenja (častiželjnost); kar ni iz Očeta (nebeškega) ampak iz sveta (1. Jan. 2, 15—16).

Vse zemeljsko ni vredno, da bi človek na tisto serce navezoval, ker ves svet z vsemi svojimi dobrotami ne more umiriti, nasiliti človeškega serca. Brez pokoja, pravi sv. Avguštín, je moje serce, dokler v tebi, o Bog ne počiva! — Kako bi pač mogel svet človeško serce upokojiti, saj bo po besedah sv. Petra (2. Pet. 3, 10.) tudi podoba tega sveta prešla! — Mi kot tujei na svetu bomo morali po smerti vse popustiti, kakor, smo bili rojeni, nismo nič seboj prinesli, tako tudi, ko bomo umerli, nič seboj ne ponese! — Tega nas prav živo spominja pokopališče, kajti na rakev bo položeno truplo in zakopano v zemljo.

Zatoraj moramo iskati to, kar bo ob smerti z nami šlo, to je dobra dela. Prizadevajmo si za nebeške dobrote, za pravičnost in svetost, za dobra dela, kajti le ta bodo šla z nami v večnost. (Skriv. razd. 14, 33.) —

Kakor tujec, če po tuji deželi popotova, zdihuje po svoji domovini, enako tudi mi zdihujemo po svoji pravi domovini, po nebesih. Ni slajše reči, pravi sv. Avguštín, za kristjana kakor spominjati se tistega mesta, kamor potuje (to je, nebes). Po tej nebeški domovini je sv. Avguštín tako hrepenel: O kraljestvo zveličanja, v kterem se ljubezen ne zmanjša, in veselje nikdar ne spremeni! O kraljestvo zveličanja, v tebe verujem, v tebe upam, in po tebi zdihuje moje serce! — Goreče želje po nebeški domovini mora kristjan vedno imeti, ako hoče srečno popotovati in priti v nebesa! Zatoraj nam je tudi Kristus zapovedal v Očenašu k Bogu moliti: Pridi k nam tvoje kraljestvo!

Če tujec v svojo domovino popotuje, mora večkrat mnoge težave prenašati. Tako tudi kristjana obdajajo večkrat mnoge težave na poti proti nebesom; kajti kakor uči sv. Pavel (I. Kor. 9, 24) je naše življenje tukaj na zemlji podobno teku in boju. Sovražnik pri tem boju je naše lastno meso (huda poželjivost), hudobni svet in hudobni duh. Serčno se mora tedaj kristjan bojevati zoper te trojne sovražnike svojega zveličanja. Bodite toraj, kakor sv. Pavel opominja (Filp. 4, 13), terdni v veri in zupanji v Boga, v Kristusa, kteri vas hoče podpirati, v njem vse premorete, ker on vas močne dela!

Nikdar toraj ne pozabimo, da čas duhovne vojske in terpljenja je kratek, po smerti pa da čaka večno plačilo. Zatoraj čas sedanjega življenja, kterega nam bo Bog še dal, dobro obračajmo, kajti nobena zguba ne more več biti, kakor zguba časa! Čas namreč, ki je pretekel, ne pride več nazaj! Zatoraj, ker smo kot kristjani meščani nebeški, nabirajmo si zakladov nebeških, delajmo dobra dela, ktera bodo z nami šla v večnost. — Če bote tako delali, potem smete upati, Grajski farani, da bo Kristus pri vesoljnem vstajenji tudi vaša trupla, ki bodo počivala na novem pokopališči, spremenil in vpodobil svojemu častitljivemu telesu. Ta vesela resnica, da bomo, ako smo le tudi v življenji Kristusu podobni, enkrat s poveljanim telesom k večnemu zveličanju vstali, naj nam daje moč, vsako skušnjavo premagati, vsako terpljenje voljno prenašati in pozemeljske dobrote malo ceniti in edino živeti Kristusu, ki se je v naše zveličanje včlovečil, živel, terpel, na križu umerl, častitljivo vstal in v nebesa šel. Amen.

Iz Primorskega, 17. okt. (Iz prijateljskega pisma.) Hudo sušo smo tukaj imeli in po celem Primorju in tudi po Kranjskem v mnogih krajih, — ker smo suhi, in ker ljudstvo veliko greši s pijačo in pijančevanjem. Prav malo vina smo letos pridelali, že davno ne tako malo, pa tudi en čas že ne tako izverstnega. Terte so jako zdrave, ker ni bilo „peronospore“ — ne na tertah škropljenih z „modro galico“, ne na drugih, ki niso bile škropljene.

Razstave verhu razstave prirejajo po velikih mestih, pa ker ljudje le preveč na svojo moč, umetnost, znajdenost zaupajo, jim Bog številke zmeša: V Gradcu je bila silna toča, na Dunaji in v Pragi pa strašanska p o v o d e n j. Očitno znamenje, ako Bog dela ne blagoslovi, je vse človeško péhanje zastoj. „Duro con duro non fa buon muro“ (terdo s terdim

ne napravi dobrega zidú), pravi Italijan. Prevzetnost na jedni, ošabnost na drugi strani, pa strastni napadi zrušijo most, ki bi imel stranki vezati. Staročehi — Mladočehi — Nemci itd. — Pri nas pa strastni Lahi in Slovani. Po celem svetu duševni boj. Posebno hud za šolo! Ne le, da imajo prav natančno določeno (po učiteljski „enketi“), kaj morajo obravnavati vsak mesec, ktere koščike berila, slovnice, računstva, itd., zdaj še segajo v verski poduk. Te dni sem dobil od učitelja neki „načert za vérouk v ljudskih šolah v nadškofiji goriški,“ — katerega bi bil lahko iz več razlogov odbil, pa sem ga ohranil, ter Vam ga pošljem tu v prigribu. „Načerta“ ni poslal škofijski ordinarijat, ali gosp. dekan, temuč od c. kr. okrajnega glavarstva v Sežani (z dopisom: hier folgen zwei Exemplare der Lehrpläne: im Religionsunterricht, von denen Sie — Schulleitung — eines dem H. Katecheten einreichen wollen), kako to, mi ni jasno! Saj je vendar menda še veljaven oni šolskih postav, ki določuje, da je vérouk v vsakem obziru odvisen od dotičnih verskih glavarjev, t. j., škofov? Mislim, da je naš novi c. kr. voditelj glavarstva sežanskega prekeršil postavo pošiljaje take ukaze, ki ne spadajo v njegov delokrog. Že tako so večinoma naši mlajši učitelji jako oholi, zdaj pa jim še glavarstvo pošilja ukaze, ktere naj kot voditelji blagovolijo izročiti svojim podrejenim (?) katehetom! Daleč smo že z napredkom. Pa tako je... „Načert“ sam na sebi ni napačen; toda moral bi imeti (poterjenje) o dobrenje od dotičnega škofijskega ordinarijata, kar se tu pogreša. Bodo li naši poslanci v prihodnjem državnem zboru kaj bolj serčno zagovarjali in tirjali konfesijonelno šolo? Zdaj je še čas, da se poženemo za pravice sv. Cerkve! Bog nam daj svojo pomoč!

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) Obiskala sva dalje velelepo cerkev oratorijanov, družbe sv. Filipa Nerija. V krasni in dragoceni kapeli, desno od glavnega oltarja, počiva pod oltarno mizo truplo iskrenega častivca blažene Device Marije, sv. Filipa Nerija. Bila sva pri sv. maši na grobu njegovem. Obiskala sva tudi še Aračeli, kakor enako redoma cerkev Device Marije rešenja od pekla na starodavnem rimskem tergu forum Romanum; potem velekrasno cerkev sv. Frančiške Rimske. V tej cerkvi je visoko vzvišena velelepa prezbiterija, spodej pred prezbiterijo je čudokrasna, umetno iz marmorja načinjena votlina, v njej je belo-marmorni kip sv. Frančiške, klečeče in v nebesa zamaknjene. — Angelj varh stoji poleg nje z jedno roko v nebesa kazaje. Ta dva kipa sta čudo-umetno delo; človek si misli, da ni mertva in narejena podoba. Pod prezbiterijo je krasna kripta z grobom te svetnice.

Ogledala sva cerkev sv. Bonaventura med razvalinami poganskih rimskih cesarjev ogromne palače. Pri tej cerkvi je samostan ostrejšega reda sv. Frančiška, na prvotno strogost redovno-ponovljen od sv. Petra Alkantarskega. V cerkvi pod velikim oltarjem počiva nestrohnjeno truplo sv. Leonarda a Porto-Mauricijo iz ostrega Frančiškovega reda, slavnega misijonarja v Italiji, iskrenega vstanovnika in razširjevalca sv. križevega pota. Častitljivi, sveti starček nebeško-milo počiva, ustne se mu smehljajo, oči so v nebesa vperte. Na podplatih nog se mu poznajo proge in otiske, ktere je dobil po mnogih ostrih potih hodivši bos. Svečenik in redovnik ostrejšega

reda sv. Frančiška, v roketu in štoli opravljen, odprè sprednjo stran oltarja nazdolej. Sv. truplo leži za steklom pod oltarjem. Pretresljiv, resno-mil in čist je ta prizor; nema, ali prešinljiva pridiga: Ljubi Boga, ljubi Jezusa križanega čez vse, vari se greha, delaj pravo pokoro, zveršuj dobra dela, skerbi in trudi se za zveličanje svoje in svojega bližnjega duše. — Vse to se mi je ponavljalo pri obiskovanji priprostega, siromašnega in nizkega samostana frančiškanskega ostrega reda. Male nizke celice, mala oknica, dve deski s terdo plahto, gunjam, iz kozje dlake pogernjene in z dervenim podglavnikom, to je postelja; ostreja, kakor pri trapistih. Redovna haljina, iz debelega silo harpovega sukna, prepasana s terdim in debelim konopnениm pasom, vervijo. Ipak je v samostanu mnogo ponižnih in spokornih redovnih sinov sv. očeta Frančiška, kteri po prvotnem strogem redovnem pravilu živijo po izgledu sv. vstanovnika in duhovnega očeta svojega.

Potem šla sva mimo Koliseja v ulico, ki ravnomérno vodi k Lateranu. V ti ulici, severno stran, je staroslavna bazilika sv. Klemena papeža in marternika. V tej baziliki so grobovi in sveti ostanki telés: sv. Klemena, slavenskega apostola sv. Cirila in družih svetih. Žal, da se trupli ss. slavenskih apostolov Cirila in Metoda ne morete najti, akoprav je doznano, kje sta ta in uni umerla in pokopana bila. Bazilika sv. Klemena v Rimu je v notranji vravnavi jedina v večnem mestu. Razdeljena je z marmornimi stebrovi v tri ladije. V sredinji je marmorna ograja podolgovato čveterokotna od visocega prezbiterija segajoča do tretjega dela cerkvene dolžine. V tej ograji in oddelku cerkve ste dve marmorni leci, jedna levo, druga desno; vsaka ima marmorni knjigoderžec (stojalce), pult. Vsaka ladija ima visoko od ostale cerkve vzvišeno prezbiterijo. V sredinji spredaj stoji marmorni oltar pod nebesom, ktereга nosijo čveteri marmorni stebri. V desni ladiji je krasna nova kapela z velelepim oltarjem ss. Cirila in Metoda. Znamenita in veličastna je umotvorna slika nad sv. mizo (menzo) tega oltarja: Kristus Jezus v nebeškem veličastvu ima v roki odprto knjigo s slova „A. O.“ „Alpha, Omega“ „Začetek in Konec.“ Vsako stran Kristusa je jeden slavenski apostol; Ciril in Metod, v vzhodnjega obreda cerkvenem ornatu biskupskem je Metod; v bazilijanski redovni opravi, haljini, je Ciril.

Sveti Oče Leon XIII klečijo v papeževem ornatu, v rokah deržijo knjigo, na njej je lepa cerkev, valjda, kakoršna bode nova solunska vzhodnja gerško-slovanska-katoliška, ali poedinjena. Sv. Oče darujejo to cerkev na knjigi Kristusu s povzdignjenima rokama, milo-hrepeneče zreči v kralja večne slave. Je-li dostojno in pravično, da se pri nas tu in tam sv. brata in apostola Slovanov silita še sedaj v latinskega obreda obleko, kakoršne nosila nista? Nosila sta obleko vzhodnjega gerškega obreda, ktera v rimo-katoliški cerkvi ima jednake pravice z latinsko-rimskim. Šla sva v spodnjo baziliko, ki se nahaja globoko pod sedanjo zgornjo. Molila sva osobito za narod katoliški slavenski in za drage brate Slavene, kteri so ločeni od matere vsih, sv. katoliške rimske cerkve. Prosila sva iskreno sv. Cirila in Metoda, da bi izprosila vsim jedinost v veri, cerkvi in poglavarstvu rimo-katoliškem. Potem sva obiskala preljubljeno mater in glavo vsega katoliškega sveta,

baziliko lateransko. Opravila sva spoved pred apostoljskim spovednikom in prejela večnega poglavarja, sedaj nevidnega, sv. Cerkve, Jezusa Kristusa, v duhu združena z deviško Božjo Materjo, s sv. Janezom kerstiteľjem, s svetimi apostoli Petrom, Pavlom in Janezom evangelistom, z vsemi svetimi marterniki in svetniki mesta rimskega. V zahvalo za vse milosti nama v Rimu podeljene, v zahvalo za sv. mater rimo-katoliško Cerkev in vse milosti, blagre in dobrote po nji nam kristjanom podeljene, pa tudi za one, ki jih bomo še prejeli. Pred konfesijo opravila sva glasno apostoljsko vero in zahvalnico: „Tebe Boga hvalimo“ v slavenskem jeziku. Pri tem činu bilo je kmalo mnogo odličnih obiskovavcev te bazi-like okoli naju pri konfesiji in so željno uha vlekli v slavenske glase. Marsikdo je vprašal: od kod in ktereга naroda sva? Povedal sem „Slava da Austria“. Slovena iz Avstrije. „Bono, bellissimo, cari, evviva!“ Dobro, lepo, dragi, živeli! so odgovarjali prijazni Rimljani.

Zatem sva bila pri sv. maši v cerkvi Naše ljube Gospé in vedne pomočnice in sv. Alfonsa Marija-Ligvorija. Napotila sva se dalje v Liberjanovo bazi-ziliko k sv. Mariji Veliki, ktera mi je osobito pri-ljubljena.

Obiskal sem še grob ljubega sv. Benedikta Labra v cerkvi Device Marije „dei Monti.“ O, kako čudovit je Bog v svojih svetnikih. — V življenji bil je Benedikt Labre, ubožec Kristusov: siromak, lačen terpin, slabo oblečen, zaprašen, od mnogih preziran, zaničevan, slabo sojen; bil je naj nižji med člove-štvom. Toda živel je skrito v Kristusu, krepostno, spokorno in sveto; prosil si je vbogajme, pa še od tega je sebi pritergoval in delil drugim siromakom; peš-hodé obiskoval je slavne in velike božjepotne svetišča; osobito iskreno pobožnost je gojil k naj-svetejšemu Zakramentu in k Devici Mariji... Ali sedaj, kako se je spremenilo! Duša njegova blažena, zveličana in sveta gleda Boga in vživa rajsko veselje v domovini večni, v svetih nebesih. — Truplo nje-govo častito in sveto počiva v velekrasni shrambi pod oltarno sveto mizo, na kateri se vsaki dan mnogopot opravlja presv. nekervava daritev nove zaveze. — Počiva v krasni cerkvi blažene Device Marije, v kateri je v življenju, kadar je bival v Rimu, naj raji molil. Sedaj hodijo ljudje prosit pomoči ubozega bivšega siromaka: Mladi in stari, visoki in nizki, učeni in priprosti, bogati in reveži. — Vedno je mnogo prosivcev in častivcev, raznoverstnih stanov človeške družbe, ki ponižno častijo in prosijajo, beračijo, pri vzvišenem, neizmerno obogatenem, visoko poslavljenem siromaku in prosijaku, beraču sv. Jo-sipu Benediktu Labru.

(Dalje nast.)

Zahvala in darilo blagim vošilecem.

Osemnajstega t. m. je bil god, ki je Daničarju prinesel toliko pismenih čestitanj, da ne more vsim posebej zahvale naznanj-evati, kakor je dolžnost in kakor bi rad. Namesto zahvale pa lepo prosi, naj blagovolijo sprejeti darilce njegovega patrona v na-slednjih stavkih:

„Salutat Vos Lucas — Pozdravlja Vas sv. Luka evangelist!“

Sv. evangelist Lukež, Lucas, Luka, tudi Lukan, je bil doma v Antijohiji na Sirkem, torej je dobro znajden v jutrodeželskih jezikih. To mesto je bilo za Rimom in Aleksandrijo naj večje rimskega cesar-stva. Kot deček in mladeneč je obiskoval takrat slavno šolo v Antijohiji, si je v vedah in umetnostih pridobil veliko izobraženost in si je to s popotvanjem na Gerško in v Egipt še bolj razširil. Bil je moder mladeneč in je živel v devištvu do smerti. Ravno v tem mestu so se verniki napervo začeli imenovati kristjani

Sv. Lukež je bil poseben prijatelj s Teofilom; ta dva sta si vedno med seboj dopisovala. Teofil (Theophil, Bogoljub), imeniten svetovalec, je svojega prijatelja Lukeža k temu naklonil, da je sprejel sv. vero in spisal najpervo evangelij in potem „Djanje apostoljsko.“ Potrebno je bilo to, ker judje in krivo-verci so trosili mnoge zmote, med prvimi kristjani. Brez dvoma ga je tudi sv. Pavel spodbudoval k temu pisanju, ker sv. Pavel je njegov zelo lični evangelij visoko cenil in ga je zato, kakor meni sv. Jeronim, svoj enangelij imenoval. Sej drugi pisatelji pripisujejo sv. Pavlu spreobrnjenje tega slavnega učenjaka, ki je potem sv. Pavla spremljal po nje-govih apostoljskih potih.

Sv. Lukež je bil zdravnik, pisatelj, slikar. Na-slikal je Kristusa, Marijo in sv. Petra, prvaka apo-steljnov.

Potem ko je bil sv. Pavel v Rimu ob glavo djan, je sv. Lukež vero oznanoval naj pervo po Dalmaciji in na Francoskem, potem po Laškem in po Macedo-niji, Libiji, po Greškem in po Egiptu.

Kakor pisatelj je sv. Lukež svoje dušne moči najbolje obračal v čast Božjo in v čiščenje Marije Device. On je marsikaj zapisal v svojem evangeliju, kar se ne nahaja pri družih evangelistih, kakor lepe prilike o usmiljenem Samarijanu, o zgubljenem sinu, o neusmiljenem bogatinu in ubogem Lazaru, o zgub-ljeni in zopet najdeni ovčici itd. Blagor pisateljem, kateri ga posnemajo in le dobre in kristjana vredne reči spisujejo! Gorjé pa njim, kateri svoje lepe zmož-nosti zlorabijo in s spisi svoj lastni narod kvarijo in pohujšujejo, kakor delajo tudi marsikteri Slovenci v novem času, ki rajše posnemajo spačene francoske in nemške spise, kakor pa modre kerščanske pisa-telje. Kar sejejo, to žanjejo zbegani čitatelji: želi pa bodo še v veliko veči meri pisavci sami.

Sv. Lukež je bil tudi slikar, v čemur je lep izgled slikarskim umetnikom. Kako marsikteri malarji greše in tudi to blago umetnost zlorabijo, je Danica tudi že omenila in očitala o prilikah. Pohujšljiva slika kvari čiste oči od rodú do rodú in stori veliko hudega. O marsikterih slovečih slikarjih pišejo, da so molili, predno so kako znamenito podobo slikali, pa so si tudi slavo pridobili.

Sv. Lukež je bil najpervo zdravnik in gotovo, ker je tudi v tem oziru vestno delal, ga je sv. Duh razsvetlil in mu odperl pot k resnici, k tolikemu delu v čast Božjo in poslednjič ga dopustil v versto mučencev in v večno slavo.

Sv. Lukež se je terdno držal sv. Pavla apo-steljna in je postal sam oznanovalec sv. vere in evangelist. Inel je posebnega zvestega prijatelja Teofil-a (Bogoljuba), kateri mu kazal pot k resnici. Mladi ljudje, držite se svojega Pavla, to je, svojega skerbneга očeta spovednika. In ako si ob enem

iščete prijatelja, izvolite si Teofil-a, t. j. „Bogoljuba,“ ki vas bo učil Boga ljubiti, greh pa sovražiti: to vas bo srečne storilo

Sv. Jeronim piše, da je sv. Lukež doživel 84. leto, in sv. Gregorij Nazijančan naznanja, da je mučeniško smert preterpel v Patras-u na Ahajskem. Uči se iz tega, kako gerdi so sovražniki sv. vere, kateri služabnikom Kristusovim tudi v njih visoki starosti ne prizanesajo, temveč jih koljejo in davijo, ali pa saj ostudno obirajo, obrekujejo itd.

Sv. evangelist Lukež je patron slikarjev, kateri naj ga pred očmi imajo pri svoji umetnji; pa patron mesarjev, kateri naj posnemajo njegovo pohlevnost in naj brez potrebe živine ne terpinšijo, in naj opustijo gerdo kletvinjo, ktera se pogosto sliši iz mesarskih ust, pa ne pri vsih. Bodite usmiljeni tudi do živali, da bote usmiljenje dosegli.

Razgled po svetu.

Solnograd. Solnograški novi knez nadškof v svojem prvem pastirskem listu omenja, da med pastirji, kateri so vodili to škofijo, je on eden in osemdeseti. Pervi, plemeniti sv. Rupert, je bil vetanovnik solnograškega mesta in škofije. Bil je kraljevega rodú, pa se je odpovedal tem kraljevim častém, da bi višje, nebeško kraljestvo dosegel in da bi starodavne očete sedanjih Solnograjcev storil nebeške prebivalce. Sv. Rupert je zdaj patron in varh te škofije, ker on je njihove prednike olikal za kristjane in zmožne storil za večno življenje, ter jih v taisto vodil. Drugi je bil sv. Vital, učenec in zvest spremljevalec sv. Ruperta, čegar koščice počivajo v solnograški cerkvi pri sv. Petru. In zopet nasleduje drugi patron solnograške škofije, sv. Virgil, ki je z nezmerno gorečnostjo Korošce spreobernal h kerščanstvu in je škofijo razširil do ogerske meje. Omenil je tudi kardinala Schwarzenberga, in kardinala Tarnoczy-a, ki je celih 25 let skerbel za Solnograjce. In slednjič je v misel vzel še predhodnika svojega, Frančiška Eder-ja, ki je ravno tako vedel „zaklade zbirati, katerih molj ne ujé in rija ne končá“, in kateri je bil dobrodelen do zadnje meje in je umrl v ubožnosti.

K temu pristavlja spomina vredne besede: „Vsi ti možje in tisočeri tistih, ki so jih vodili, so se preselili s tega sveta in šli domú; zakaj to, kar veljá vsim, se je vresničilo tudi pri njih: Odločeno je človeku enkrat umreti.“ O naj bi se oni ozerli doli na nas z nebeških prebivališč in nam pomagali s svojo mogočno priprošnjo, da tudi mi dosežemo namen, zarad kterega smo stvarjeni... sej imamo enako nalogo, katero so oni tako srečno že rešili... Tudi jaz bom svoj dan drugemu višjemu pastirju izročil svojo pastirsko palico, in tudi na Vaše mesto pridejo drugi, ki bodo napolnili praznoto, katero boste Vi zapustili. Teh ranjcih tedaj naj se spominjajo. Ker pa je tudi sedanjemu pastirju ravno tista naloga treba spolniti, zato novi vikši pastir najprej opominja na resnico: „Brez vere ni mogoče Bogu dopasti.“

Potem prevzvišeni gosp. nadškof pojasnuje, kako neogibno potrebno je posameznim ljudem in celim družinam in družbinstvom, da živé iz vere in po

sv. veri. Kako nesrečni so n. pr. tudi mnogi, ki živé, kakor pravijo, le po neki natorni poštenosti, ne pa iz vere, ki spolnujejo dolžnosti le, ker si to v nekako čast štejejo: dajejo miloščine le iz natornega usmiljenja (ne zavolj Boga); pridajajo pomočke h kakim napravam, ker je taka šega, ker se tako kažejo kakor človekoljube. Delajo le iz natornih nagibov in tako so njih dela in njih čednosti zgoli natorna djanja, kakor se nahajajo tudi med pogani... Spominjajte se pa previdnosti Božje, ki vas vodi, zedinjajte trud in dela s trudom in terpljenjem Jezusovim, vojskujte se z ozirom na prihodnjo domovino, na lepa prebivališča v nebesih, ki vas čakajo. To so nagibi, ki se jemljejo iz vere; ako bodete po tacihi nagibih delali, se nobenemu ne bo treba pri-toževati rekoč: „Zastonj sem delal; moji darovi mi nič niso pomagali.“

Kakor pri posameznih, tako mora življenje tudi pri družinah biti stavljeno na vero. In ko to točko višji pastir nekoliko pojasni, se poslednjič oberne tudi do šole in izreje mladine, ki se odgoja za člene sv. Cerkve, srenje in deržave, pa kdaj za dediče nebeškega kraljestva. Zato mora šola taka biti, da se ta namen doseže. Šola pa bo ta namen dosegla, ako je taka, kakor so jo zaznamnjali avstrijski nadškofje in škofje v svojem skupnem binkoštnem pastirskem listu tega leta. Družine morajo biti v resnici kerščanske, šola mora kerščansko odgojo nadaljevati, družina in vsi posamezni morajo iz vere živeti, kakor zahteva apostelj: potem bo očitno življenje zopet kerščansko in ozdravilo se bo bolno družbinstvo; potem ne bo več treba toliko orožja za ohranjenje in brambo reda. Potem bo gospodujoči kerščanski duh zacelil mnoge rane, popravil mnoge krivice, odvzel mnoge butare, mnoge — mnoge pripeljal v nebesa...

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — V molitev priporočite sestri Frančiško Pibernik, ki je 19. t. m. umerla nagle smerti. — Pomoč v neki važni zadevi. — Dva mladenca za vgoden vspeh v šolah in za dušne in telesne potrebe. — Svoja dva brata prav goreče priporočam za spreobrnjenje, posebno, da bi bila bolj terdne vere, in še posebno enega, da bi v jezi tako hudo ne preklinjal. Naši starši so živeli prav terdno po sveti katoliški veri in drugje sta bila pohujšana. — Mir pri dveh družinah. — Dva zakonska, da bi bolje spolnovala božje in cerkvene zapovedi. — Neka žena, da bi nehala užigati prepir med družinami. Zahvala se naznani po „Zgod. Danici.“ — Mož priporoča svojo bolno ženo za zdravje, če je Božja volja. — Neka bolna žena za zdravje.

Zahvale.

Bogu, Mariji in sv. Antonu vsa mogoča čast in hvala za zdravje, ki sem ga zadobil po Božji dobroti in na priprošnjo Marije in svetnikov!

J. Golmajer.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. V prid tolikih letošnjih pogorelcev na Kranjskem je II. konferenca Vincencijeve družbe na predlog svojega g. predsednika sklenila, da bode ubožnim pogorelcem sama nekoliko darovala, pa tudi sprejemala darove, ako ji kaki dobrotniki kaj izročé, in jih bo o priliki poslala na dotične kraje; bodisi darove v denaru, ali tudi v živežu, v obleki, obutalu, kaj posteljskih reči itd. Tudi tergovci, štacunarji imajo tu lepo priliko usmiljenje skazati ubožnim rojakom, katerih terpljenje je toliko hujše, ker mraz nastaja in se zima bliža. Kdor bi blagovolil kaj darovati v ta namen, lahko oddá pri družbinem prečast. g. predsedniku proštu dr. Ant. Jarcu. Pravi pa pregovor, da dvakrat dá, kdor hitro dá!

K bratovščini Naše ljube Gospé presv. Serca pristopilo je v tekočem četertletji novih 939 udov. Vseh udov šteje zdaj ta bratovščina pri ljubljanski podružnici za slovenske pokrajine 143.161.

Ljubljana, 22. okt. 1890. M. Kolar, tajnik.

V samostanu čč. sester karmeličank na Selu pri Ljubljani so v praznik sv. Terezije (15. t. m.) iz rok premilgsp. kneza škofa prejele redovno obleko naslednje gospodičinje novinke: Ana Kernec, hči g. nadučitelja v Logatcu; Helena Avberšek s Korškega, in Regina Reiterer, Tirolka.

Maribor. (Duh. spremembe) Čast. gosp. Fr. Dovnik, profesor bogoslovja v Mariboru, je dobil župnijo v Gornjem gradu. — Čast. gosp. M. Matko, začasni prof. bogosl. in doktor kan. prava, je postal podvodja, in č. g. Al. Meško, začasni prof. pravoslovja v marib. semenišču. Č. g. L. Hudovernik, kapl. v Celju, pride za pervega korvik. stoljne cerkve v Maribor. — Čast. g. A. Rančigaj, pridigar pri M. D. v Celju, je postal drugi, in č. g. J. Atteneder, tretji kapl. v Celju, pridigar pri M. D. v Celji. — Č. g. J. Krančič, kapl. v Grižah, gre za tretjega kapl. v Celje, in č. g. Al. Arzenšek z Gornj. grada v Griže.

Iz rimskega Martirologija.

(10. malega travna.)

Prerok Ezechiel je svaril sodnika Izraelovega ljudstva zaradi češčenja malikov, ta pa ga je umoril pri Babiloniji. Pokopan je bil v grob Sem-a in Arfaksad-a, Abrahamovih sprednikov. Mnogi so hodili potem molit na njegov grob.

V Rimu veliko število svetih mučencev, ktere je bil kerstil sv. Aleksander papež, ko je bival v ječi. Vse té je dal poglavar Avrelj spraviti v staro ladijo, na globoko morje odpeljati, tam jim kamne na vrat navezati in jih potopiti.

V Aleksandriji ss. mučeniki in marterniki, Apolonij mašnik in družih pet, kateri so bili pod cesarjem Maksimilijanom v morje pogreznjeni.

V Afriki ss. mučenci: Terencij, Afrikan, Pompej in tovarši; bili so pod cesarjem Decijem in poglavarjem Fortunijanom šibani, na kladi težani

in z njimi terpinčeni, poslednjič obglavljeni in so tako krono marterstva dosegli.

Ravno ta dan sv. Makarij, škof v Antijohiji, sloveč s čednostmi in čudeži.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Tom. Potočnik, kapl. v Dobu, je dobil župnijo Dob. — Č. g. Andrej Plečnik gre za kapl. v Podbrezje. — Č. g. Mart. Nemanič, novomašnik, za kapl. v Kostanjevico. — Č. g. Fr. Rihar, kapl. Podbrezjem, gre zaradi bolehnosti v začasni pokoj.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Tom. Šlibar 5 gld. — Č. g. kat. Jan. Smrekar 1 gld. — Čast. g. župnik Fr. Brulec 4 gld. — Prečast. g. župnik Jož. Kerčon 3 gld. — Dobrotnica 1 gld. — H. 50 kr. — Preč. g. spirituval Jož. Erker 6 gld. — Č. g. župnik Peter Vartol 5 gld. — Gosp. K. P. 1 gld. — Č. g. kapl. J. Dobnikar 2 gld. — Č. g. J. A. 10 gld. — Prijatelj mladine 1 gld. — X 5 gld. — Č. g. duh. pastir Fr. Tavčar 2 gld. — Č. g. župnik Jož. Jereb 2 gld. — Č. g. m. kapl. Jan. Oblak 2 gld. — Č. g. m. kaplan Rok Merčun 2 gld. — Preč. g. nadžupnik Jan. Zore 10 gld. — Č. g. župnik Jernej Jarc 2 gld. — Bl. g. župan Jož. Ožura 2 gld. — Č. g. župnik J. E. K.: „za god — za mlade zobé“ 2 gld.

Za pogorelce v Ambrusu: Iz Vipave 1 gld. — Fara Gorjanska 25 gld. — Č. g. duh. pastir Fr. Tavčar 2 gld. — Fr. L. 2 gld. — G. Oroslav Dolencec 10 gld. — M. Trilar 1 gld.

Za pogorelce na Radovici: M. Trilar 1 gld. — G. Pirnat 1 gld. — Č. g. župn. Jož. Jereb 3 gld. — Iz Vipave 1 gld. — Neimenovani dobrotnici culo obleke. — Neimen. 1 gld. — Milgsp. stoljni proš. dr. Leon. Klofutar 5 gld. — V. M. 2 gld. — Fara Gorjanska 35 gld. — X 6 gld. — G. F. L. 2 gld. — G. Oroslav Dolencec 10 gld. — Neimen. na dober namen za duše v vicah 2 gld. s pristavkom: „Oh koliko nesreč, in le po otrocih! Brezovke so potrebni otroci, mnogokrati pa tudi starši še bolj, ker jim take reči pod rokami puščajo.“ (Gotovo potrebno je, da bi morali žepenke bolj skerbno skrivati pred otroci, kakor tolarje pred tatovi. Vr.)

Za pogorelce v Danjah: Č. g. župnik Jož. Jereb 3 gld. — Fara Gorjanska 12 gld. — Č. g. duh. pastir Fr. Tavčar 2 gld. — G. Oroslav Dolencec 10 gld. — G. Pirnat 1 gld. — Fr. L. 1 gld.

Za pogorelce v Radleku, v Bloški fari: Gosp. Oroslav Dolencec 10 gld. — Č. g. župn. Jož. Jereb 2 gld.

Za Marijanišče: G. J. Žvan 5 gld.

Za usmiljene Sestre v Adrijanopolu: X 5 gld.

Za bogoslovce v Soloniku: X 5 gld.

Za sv. Očeta: X 4 gld.

Za misijonsko hišo v Kočevji: Č. g. župnik Jan. Tavčar 50 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik Fr. Jarc 5 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: J. A. 10 gld.

(Drugi dar. prih.)